

Een gesprek met de voorzitter van de imkerbond ABTB

'Alleen het verenigingsbelang telt'

Ton Thissen

Het doen en laten van Eric Blankert (Arnhem, 1952) wordt op het eerste oog gekenmerkt door een zekere mate van gedrevenheid. Bij het maken van een afspraak geeft hij al meteen te kennen de hele zaterdag ter beschikking te hebben. Hij heeft ook veel te vertellen. Kennelijk niet alleen vandaag want: 'Ik laat mijn koffie *altijd* koud worden'. Zijn documentatie is uitgebreid: er komen mappen en foto-boeken ter tafel en hij stelt ook al een bezoek aan zijn bijenstal, aan een bijzondere tuinder-imker en aan de directe omgeving in het vooruitzicht. Dat betekent dat je aan een overvloedige lunch niet ontkomt en tenslotte ga je in de namiddag met een rijk gevulde zak kersen naar huis. 'Voor je vrouw', zegt hij. En hieruit blijkt een tweede wat door hem verscholen gehouden maar onmiskenbare eigenschap: oprechte aandacht voor de hem omringende medemens.

De reden voor een interview met Eric Blankert is gelegen in het feit dat ten gevolge van de fusie tussen VBBN, ZLTO en LLTB aan zijn rubriek 'Bij gepraat' in het blad BIJEN met ingang van het nieuwe bijenjaar een einde komt. Een rubriek overigens die natuurlijk ook door zijn neiging tot uitgebreidheid gekenmerkt werd en wordt. Alles wat hem als voorzitter van een van de kleinere bonden aan informatie toekomt, pleegt hij daarin samenvattend weer te geven. 'Ik vind dat wat ik als voorzitter aan de weet kom, ook voor ieder lid van de vereniging bestemd is. Het bestuur van een vereniging heeft m.i. maar één doel: het informeren van de leden en het zorgen voor de faciliteiten die aan hun wensen zoveel mogelijk tegemoet komen. Het belang van de leden van de vereniging/de bond moet bij het bestuur altijd voorop staan. Het nastreven van eigen belang dient de bestuurder van een vereniging vreemd te zijn'.

Dit expliciete geluid gaat vanaf januari 2007 aan de meeste Nederlandse imkers voorbij, omdat de nieuwe vereniging, de NBV (Nederlandse Bijenhoudersvereniging) een eigen blad ontwikkelt, waarin de informatie vanuit de ABTB ontbreekt. Wellicht dat de rubriek 'Bij gepraat' een vervolg gaat krijgen in een blad waarin ANI en ABTB gaan samenwerken. 'Maar dat moet nog vorm krijgen', aldus Eric Blankert.

Eric Blankert achter zijn kasten en korven. Foto's: Ton Thissen.

Calimero op zijn best

Behorend tot de kleine minderheid binnen de ABTB die met de fusie instemde, maak ik het hem een beetje moeilijk: met 6.000 leden ben je tot meer in staat dan met 350. Toch?

Eric: 'Dat is nog maar de vraag. Kwantiteit staat niet per se voor kwaliteit. Het ligt er maar aan wat je toevallig in huis hebt. Een kleinere bond kan over een fenomeen op het gebied van b.v. bijenziekten beschikken waarop de grotere bonden jaloers zijn. Waarom moet dat meteen tot inlijven leiden? Samenwerking is altijd mijn eerste optie. Ook omdat dan ondermeer zaken als contributie, studiedagen, regio-avonden, commissiewerk vaak beter uit de verf komen: de individuele imker krijgt in een kleinere vereniging in meerdere mate de gelegenheid zijn persoonlijke bijdrage te leveren. De lijnen zijn korter. Ook moet je niet vergeten dat op grond van haar geschiedenis iedere bond zo zijn eigen identiteit heeft. Daarbinnen kan men zich geborgen voelen, een privilege dat je niet moet onderschatten. In een fusie gaat niet zelden die eigen identiteit verloren. De tijd van de fusies is m.i. trouwens ook voorbij. Ik kan me in de opvattingen van Kees Roelen – zie BIJEN 15(6): 172-173 (2006) – volledig terugvinden. Daar komt nog bij dat een kleine bond naast één grote de van huis uit eigenwijze imker de gelegenheid biedt tot het broodnodige alternatief. Als de ABTB daarvoor zorgen kan, klinkt me dat niet onaangenaam in de oren.'

Samenwerking in de toekomst

Het kan niet ontkend worden dat de ABTB, met name in de persoon van de huidige voorzitter altijd de weg

van de samenwerking heeft gezocht. Dat heeft niet altijd het respect opgeleverd dat daarmee gepaard pleegt te gaan. Integendeel. Blankert: 'Echt kwaad kan ik worden als we ondanks de van onze kant bijdragende samenwerking totaal genegeerd worden. Het is zeer teleurstellend tegen zoveel negatieve energie te moeten opboksen. Toch blijven we in de toekomst de weg van de samenwerking bewandelen. Ook met de NBV. In een wat minder breed verband zullen we echter in eerste instantie met de ANI optrekken'. Ik werp tegen dat de identiteiten van ANI en ABTB historisch gezien toch wel erg ver uit elkaar liggen. De ANI-leden zijn van vooral christelijke huize en de A van ABTB (Aartsdiocesane Boeren en Tuinders Bond) duidt toch op een roomse afkomst. Eric: 'Ik weet niet of dat verschil heden ten dage nog zo speelt: ook heel wat ABTB-leden zijn van protestantse huize of niet gelovig. Ik heb daar trouwens nooit zo opgelet. Van belang is dat wij twee kleinere bonden vormen voor wie samenwerking van belang kan zijn. Dat gaan we in de komende tijd eens nader onderzoeken. Wat mij betreft geldt: we denken niet in problemen maar in oplossingen'.

De kern van de zaak

The heart of the matter, zoals de Engelsen emotioneler zeggen, zit ook bij hem, ondanks alle menselijke verschillen van opvattingen en de daarmee samenhangende keuzen, in de bij, de *Apis mellifera*. En die wordt - mag je aannemen - door de leden van de ABTB als door de leden van alle andere bonden - groot of klein - op dezelfde wijze en in dezelfde mate gewaardeerd. Bij Eric Blankert ontstond de belangstelling voor de bij tijdens zijn contact met de vader van een jongen met wie hij bevriend was op de Lagere Tuinbouwschool 'de Rank' te Velp. Die vader, Siem Fontijn, had bijen. Hij was een biologisch-dynamische imker. Dat maakte

De wasrestanten gaan de boomgaard in.

diepe indruk op de jonge Blankert. In 1973 behaalde hij zijn imkerdiploma als lid van de VBBN-subvereniging Velp en Omstreken. In die dagen maakte hij ook nog deel uit van het afdelingsbestuur. In 1979 vestigde hij zich in Gendt en nam zijn bijen mee. Hij werd lid van de plaatselijke imkervereniging Over-Betuwe, een afdeling van de imkerbond ABTB. Intussen was hij in Gendt goed ingeburgerd door met name in 1980 handen spandiensten te verrichten tijdens de nachtelijke zomerdijkbewaking. Om overlopen van de zomerdijken ten gevolge van het hoge water te voorkomen, werden zo de belangen van boeren die o.a. nog hooi moesten oogsten, gediend. Ook als secretaris van de plaatselijke CDA-afdeling maakte hij zich verdienstelijk. In 2001 werd hij aanvankelijk tot interim- en later tot voorzitter gekozen in het hoofdbestuur van de ABTB. Naast een drukke baan in de bouwsector en naast zijn activiteiten als voorzitter bleef en blijft hij zich bezighouden met zijn bijen, al sinds een aantal jaren ondergebracht in een bijenstand op het fruitbedrijf van de familie Lenderink even buiten de dorpskern van Gendt.

Een ommetje

Na de lunch gaan we het een en ander met eigen ogen zien. Eerst zijn bijenstand met plaats voor opslag van materiaal en ook nog ruimte voor de noodzakelijke aanhanger. Daarna rijden we door het prachtige rivierenlandschap waarbij hij mij wijst op fraaie drachtgebieden. En: 'Hier woont imker X en daar woont imker Y en ook Z'. En daar heeft hij dan telkens een verhaal bij. 'We gaan nog even bij Theo Joosten langs', zegt hij en stelt mij iets apart in het vooruitzicht. We draaien een tuinderserf op. Hij gaat me 'achterom' voor en meldt zich luidkeels bij de keukendeur. Even later zitten we om de koffie in de keuken en dat is gezellig. Het aparte betreft twee zaken: Joosten teelt op beperkte schaal kersen onder glas en is doende een bestuivingsimkerij te ontwikkelen nu hij de hoofdmoot van zijn tuinderij van de hand gedaan heeft. De bestuivingsvolken houdt hij in vers-gevlochten korven op een tegen een kas gebouwde stand die berekend is op een flinke uitbreiding. Ik moet alle zeilen bijzetten om mijn verbazing de baas te blijven. Maar wat me het meest opvalt is de gemoedelijkheid die deze ontmoeting omgeeft. Tja ... en dat is dan toch het effect van de kleinschaligheid. Onwillekeurig komt zich bij mij de radioreclameslagzin aandienen: groot zijn door klein te blijven. Ik weet niet zo goed wat ik ervan denken moet maar ik ben er deze zaterdag op een gezellige manier mee geconfronteerd geweest.